

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Giżycku IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Bożena Makowczenko

Protokolant st.sekr.sąd. Barbara Małecka

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa:

J. D., H. K., A. A., E. C. (1), B. C., H. S., D. Ż., K. B., D. B., E. C. (2), G. S. i D. S.

przeciwko **Szpitalowi (...) Spółka z o.o. z/s w G.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki J. D. kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
2. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki H. K. kwotę 536,87 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
3. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki A. A. kwotę 536,87 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
4. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki E. C. (1) kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
5. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki B. C. kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
6. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki H. S. kwotę 536,87 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.
7. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki D. Ż. kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

8. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki K. B. kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

9. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki D. B. kwotę 536,64 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

10. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki E. C. (2) kwotę 536,87 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

11. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki G. S. kwotę 537,26 zł (pięćset trzydzieści siedem złotych 26/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

12. Zasądza od pozwanego Szpitala (...) Spółka z o.o. w G. na rzecz powódki D. S. kwotę 536,87 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych 87/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem kolejnych zmian stopy procentowej.

13. W pozostałym zakresie powództwa oddała.

14. Zasądza od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwoty po 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

15. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powodowie byli zwolnieni.

Sygn. akt IV P 32/16

UZASADNIENIE

P.:

- **H. K., E. C. (2), A. A., H. S. i D. S.** wnosili w pozwach o zasądzenie na ich rzecz kwot po 536,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 44,42 zł od dnia 6 grudnia 2013r. , od kwoty 212,67 zł od dnia 25 czerwca 2014r., od kwoty 279,78 zł od dnia 1 stycznia 2015r. do dnia zapłaty.

Z kolei powodowie **J. D., E. C. (1), B. C., D. Ź., K. B., D. B.**, wnosili w pozwie o zasądzenie na ich rzecz kwot po 536,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 44,42 zł od dnia 6 grudnia 2013r. , od kwoty 212,67 zł od dnia 25 czerwca 2014r., od kwoty 279,55 zł od dnia 31 grudnia 2014r. do dnia zapłaty.

Powódka zaś **G. S.** wnosila w pozwie o zasądzenie kwoty 537,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 44,42 zł od dnia 6 grudnia 2013r. , od kwoty 212,67 zł od dnia 26 czerwca 2014r., od kwoty 279,78 zł od dnia 1 stycznia 2015r. do dnia zapłaty.

P. wnosili też o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu każdego z roszczeń podano, iż powódki zatrudnione są u pozwanego pracodawcy – przekształconego z SPZOZ w G. – na stanowisku pielęgniarek a ich umowy zawarte są na czas nieokreślony. Powódkom przysługiwał wzrost wynagrodzenia wynikający ze wzrostu kontraktu z NFZ na rok 2012 w stosunku do 2011r. Podstawą tego uprawnienia był art.2 ust.1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej stanowiący, iż „od dnia wejścia w życie w/w ustawy do dnia 31 grudnia 2012r. w przypadku wzrostu kwoty

zobowiązania NFZ, o której mowa w art.136pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik spzoz jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40 % kwoty, o która wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, przy czym $\frac{3}{4}$ tych środków kierownik przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarki albo położnej w tym zakładzie”.

Zgodnie z informacją udzieloną przez Prezesa pozwanej spółki w dniu 5 sierpnia 2013r., kwota zobowiązań NFZ wobec SP ZOZ w G. za rok 2011 wyniosła 33.206.843,70 zł, zaś za rok 2012 (po zmniejszeniu o kwoty rozpoczętych nowych usług w 2012r.) wyniosła 35.548.790,40 zł. Wynika zatem, iż wzrost kontraktu z NFZ na rok 2012 w stosunku do 2011r. wyniósł 2.341.946,70 zł.

Dalej wskazano, iż po długich i bezskutecznych negocjacjach z organizacją związkową pielęgniarek i położnych działającą u pozwanej, prezes podjął jednostronną decyzję o przeznaczeniu kwoty 702.584,10 zł – stanowiącej $\frac{3}{4}$ kwoty, o której mowa wyżej – na wzrost wynagrodzenia dla pracowników grupy zawodowej pielęgniarek i położnych. Jednocześnie, w decyzji tej prezes arbitralnie ustalił, iż wypłata wynagrodzenia nastąpi w 3 ratach: pierwsza płatna do 31 grudnia 2013r., druga płatna do 30 czerwca 2014r., trzecia płatna do 31 marca 2015r. zaznaczając, że w przypadku niewypłacenia wynagrodzenia w powyższych terminach pracownikom będą przysługiwały odsetki ustawowe liczone od dnia 1 stycznia 2013r.

H. K., E. C. (2), A. A., H. S. i D. S. przedmiotowe raty otrzymały odpowiednio w dniu 5 grudnia 2013r., 24 czerwca 2014r. i 31 grudnia 2014r. P. D. D., E. C. (1), B. C., D. Ż., K. B., D. B. - w dniu 5 grudnia 2013r., 25 czerwca 2014r. i 30 grudnia 2014r., G. S. zaś - w dniu 5 grudnia 2013r., 25 czerwca 2014r. i 31 grudnia 2014r.

Zdaniem powodów, pozwana dzieląc wynagrodzenie przysługujące im na raty i faktycznie wypłacając je przez okres ponad roku, działała w sposób sprzeczny z obowiązującymi przepisami orz powszechnymi normami społecznymi i moralnymi. Nie sposób bowiem zgodzić się z tym aby pracodawca wykorzystując swoją nadrzędną pozycję mógł odwlekać realizację obowiązku wypłaty wynagrodzenia przez tak długi czas. Pozwana musiała być świadoma i godzić się na konsekwencje tego zachowania, które należy traktować jako świadome i celowe opóźnienie, bowiem kwota realizowanego kontraktu z NFZ była znana pozwanej już w dniu 1 stycznia 2013r. Stąd też ostatnim dniem, do którego pozwana była obowiązana wypłacić powódkom należne wynagrodzenie był dzień 31 grudnia 2012r. Wobec powyższego należy uznać, że od dnia 1 stycznia 2013r. pozwana pozostawała w opóźnieniu w wypłacie należnych wynagrodzeń i z opóźnieniem tym godziła się.

W związku z powyższym, zdaniem powodów, pozwana obowiązana jest do wypłaty ustawowych odsetek liczonych od kwot:

- 367,88 zł z okres od 1 stycznia 2013r. do dnia 5 grudnia 2013r. w wysokości 44,42 zł,

- 1105,76 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 24 czerwca 2014r. w wysokości 212,67 zł,

- 1081,20 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2014r. w wysokości 279,78 zł

a w odniesieniu do powodów J. D., E. C. (1), B. C., D. Ż., K. B., D. B. - 367,88 zł z okres od 1 stycznia 2013r. do dnia 5 grudnia 2013r. w wysokości 44,42 zł,

- 1105,76 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 24 czerwca 2014r. w wysokości 212,67 zł,

- 1081,20 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 30 grudnia 2014r. w wysokości 279,55 zł.

Odnośnie natomiast powódki G. S. 367,88 zł z okres od 1 stycznia 2013r. do dnia 5 grudnia 2013r. w wysokości 44,42 zł,

- 1105,76 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 25 czerwca 2014r. w wysokości 212,67 zł,

- 1081,20 zł za okres od 1 stycznia 2013r. do 31 grudnia 2014r. w wysokości 279,55 zł.

P. dalej wskazywali, iż pozwana wypłacając raty wynagrodzenia z opóźnieniem była świadoma tego, że pozostaje w zwłoce co z mocy prawa skutkuje obowiązkiem zapłaty ustawowych odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwany pracodawca – **Szpital (...) Sp. z o.o. w G.** – powództw nie uznał i wniósł o ich oddalenie w całości.

W uzasadnieniu przyznał, iż powódki były zatrudnione u pozwanego w czasie wejścia w życie przedmiotowej ustawy. Wzrost kontraktu z NFZ w 2012r. w stosunku do 2011r. wyniósł 2341946,70 zł. Przywołując treść art.2 ust.1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej pozwany wywodził, że ustawodawca pozostawił swobodę w kwestii uregulowania sposobu wykonywania przedmiotowego obowiązku związkom zawodowym i pracodawcy, zaś w sytuacji gdy strony nie dojdą do porozumienia, kierownik podmiotu leczniczego został uprawniony do samodzielnego ustalenia sposobu, formy i terminu realizacji obowiązku wynikającego z ustawy. Pozwana prowadziła długotrwałe negocjacje z przedstawicielami związków zawodowych, kilkakrotnie przedstawiając projekty porozumienia, zaś w obliczu nie zawarcia żadnego porozumienia, działając na podstawie przepisów prawa, podjęła jednostronną decyzję o sposobie wykonania swoich obowiązków w kwestii podwyżek.

A zatem, w ocenie pozwanej, wskazany w przepisach prawa tryb postępowania w celu zawarcia potencjalnego porozumienia co do wzrostu wynagrodzeń został zachowany.

Decyzją prezesa spółki z dnia 25 listopada 2013r. ustalono, iż realizacja obowiązku wynikającego z art.2 ust.1 cytowanej ustawy w przedmiocie podwyżek wynagrodzeń dla pielęgniarek i położnych nastąpi poprzez wypłatę dodatku do wynagrodzeń w trzech ratach płatnych do dnia 31 grudnia 2013r., 30 czerwca 2014r., 31 marca 2015r. Ostatecznie każda rata została wypłacona przed upływem tych terminów.

Dalej pozwany podał, iż obowiązek kontroli wykonania powinności ustawowych przez kierownika podmiotu leczniczego spoczywał na organach PIP i podmiocie, który utworzył zakład. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez kierownika SPZOZ wykonania przedmiotowego obowiązku podmiot, który utworzył zakład, mógł rozwiązać bez wypowiedzenia umowę o pracę albo rozwiązać umowę cywilnoprawną albo też odwołać kierownika, zaś PIP zobowiązana była do nakazania usunięcia stwierdzonych naruszeń. Ani PIP ani podmiot, który utworzył zakład, nigdy nie stwierdzili uchybień w związku z podjęciem przez prezesa pozwanej decyzji o sposobie zrealizowania obowiązków wynikających z art. 2 ust.1 ustawy. W toku kontroli przeprowadzonej w październiku 2013r. PIP stwierdziła, że pozwana nie zrealizowała swoich obowiązków wynikających z ustawy a przyczyną tego stanu rzeczy były przedłużające się negocjacje ze związkami zawodowymi i chęć osiągnięcia porozumienia. W związku z powyższym prezes pozwanej pismem z dnia 9 grudnia 2013r. poinformował PIP o sposobie wykonania wniosków pokontrolnych zawiadamiając o wydaniu decyzji w sprawie realizacji wypłaty należności związanych z obowiązkiem wynikającym z art.2 ust.1 ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Po otrzymaniu takiej informacji PIP nie zastosowała żadnej sankcji przewidzianych prawem a tym samym pozytywnie oceniła sposób wykonania zaleceń.

Pozwany nadto zaznaczył, że powódki w sposób niezrozumiały określiły żądanie pozwu w zakresie odsetek albowiem wynika z niego, że domagają się de facto odsetek od zaległych odsetek co w świetle art.482 §1 kc jest niedopuszczalne. Nadto, odsetki winny być liczone od kwot faktycznie wypłaconych powódkom czyli od kwot netto.

W podsumowaniu pozwany ponownie zaznaczył, iż żądania są całkowicie niezasadne i podlegają oddaleniu w całości. Ustawodawca zezwolił kierownikowi podmiotu leczniczego w razie braku porozumienia ze związkami zawodowymi na samodzielne uregulowanie kwestii sposobu wypłaty należności pielęgniarkom i położnym. Korzystając z tego uprawnieni a ówczesny prezes spółki jednostronnie poczynił rzeczono ustalenia jednocześnie określając termin ich wypłat i tym samym termin wymagalności roszczenia o wypłatę należności. W ocenie pozwanej nie sposób przyjąć by roszczenia powódek uznać za wymagalne z dniem 1 stycznia 2013r. W tym czasie bowiem podmiot leczniczy nie

ma wiedzy co do relacji pomiędzy wysokością kontraktu w następujących po sobie latach albowiem do rozliczenia umowy z NFZ dochodzi najwcześniej w połowie lutego kolejnego roku. Ponadto, konstrukcja przepisu art.2 ustawy o dnia 22.10.2010r. nie daje uprawnienia do formułowania tezy jakoby podwyżki były wymagalne już z pierwszym dniem kolejnego roku. Takie założenie byłoby nielogiczne skoro sam ustawodawca wyznacza stronom termin do prowadzenia negocjacji i zawarcia porozumienia . Oczywistym natomiast jest że jakiegokolwiek rozmowy na temat wypłaty wynagrodzeń dla określonej grupy zawodowej z tytułu wzrostu kontraktu mogą rozpocząć się dopiero w momencie ustalenia czy wzrost zobowiązania w ogóle nastąpił zaś ta okoliczność nie jest jeszcze wiadoma w pierwszym dniu kolejnego roku ponieważ umowa z NFZ-etem w tym czasie nie jest jeszcze rozliczona. Nie sposób zatem twierdzić, że roszczenie powódek było wymagalne już w dniu 1 stycznia 2013r. skoro w tym czasie ani pozwana ani powódki nie miały jeszcze wiedzy w przedmiocie wzrostu kontraktu zaś sam ustawodawca zagwarantował stronom czas na dojście do porozumienia w kwestii realizacji obowiązku wynikającego z art.2ust.1 ustawy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Przed dniem 4 marca 2013r. pracodawcą powodów był SPZOZ w G., który to podmiot z tym dniem, w trybie art. 69- 82 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011r. o działalności leczniczej, przekształcony został w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością pod nazwą Szpital (...) /wypis z KRS/.

W takiej zaś sytuacji spółka Szpital (...) przejęła wszystkie zobowiązania dotychczasowego SPZOZ, w tym zobowiązania wynikające z ustawy z dnia 22 października 2010r. dotyczące wzrostu wynagrodzeń.

Bezspornym w sprawie pozostawał stan faktyczny co do przebiegu zdarzeń dotyczących negocjacji ze związkami zawodowymi oraz co do wydania decyzji w przedmiocie wypłaty dodatku do wynagrodzenia i dat wypłat poszczególnych rat.

Spór między stronami dotyczy oceny prawnej uregulowań zawartych w ustawie z dnia 22 października 2010r. zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1507) regulującej zasady wzrostu wynagrodzeń z tytułu wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z art. 2 tej ustawy od dnia wejścia jej w życie do dnia 31 grudnia 2012 r. w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia, o której mowa w art. 136 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.²⁾), wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty, o którą wzrosło zobowiązanie, na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie, przy czym ³/₄ tych środków kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarstwa albo położnej w tym zakładzie.

Wykonywanie tego obowiązku następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W przypadku gdy w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej działa więcej niż jedna organizacja związkowa, organizacje wspólnie uzgadniają wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, w uzgodnieniu z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. W przypadku zaś nie uzgodnienia wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia przekazania propozycji sposobu jego wykonania, decyzję podejmuje kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Celowym w tym miejscu będzie zaznaczenie, iż ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 z późn. zm.) w art. 59a gwarantowała „w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia (...) wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń” odpowiedni wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie. Ustawa ta od dnia 1 lipca 2011 r. przestała obowiązywać i została zastąpiona przez ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 217), która nie przewiduje podobnych gwarancji.

Przepis art. 59a u.z.o.z. gwarantujący wzrost wynagrodzeń został uchylony jeszcze w czasie obowiązywania ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, tj. w dniu 22 grudnia 2010 r. wraz z wejściem w życie opisanej wyżej ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1507) – dalej u.z.z.o.z. Ustawa nowelizująca uchyliła m.in. art. 59a, art. 67b oraz art. 70j u.z.o.z. Jednocześnie jednak wprowadziła analogiczny zapis w swoim art. 2, funkcjonującym w systemie prawnym niezależnie od ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i innych aktów.

Artykuł 2 ustawy z dnia 22 października 2010r. powielał dotychczasowy obowiązek i zasady przekazywania środków na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w SP ZOZ-ach, przewidując jednak dodatkowe gwarancje w zakresie minimalnego wzrostu płac pielęgniarek i położnych. R. legis jego wprowadzenia było zapewnienie osobom zatrudnionym w tych podmiotach systematycznego wzrostu wynagrodzeń, uzależnionego od przychodów SP ZOZ-ów osiągniętych z tytułu realizacji przez nie umów z NFZ-em.

Wskazany w tych uregulowaniach tryb postępowania w celu zawarcia porozumienia co do wzrostu wynagrodzeń został w pozwanej spółce zachowany.

Ocena ta wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd w sprawie IV P 21/14, które to ustalenia przyjęte zostały przez Sąd Okręgowy przy rozpatrywaniu apelacji od wyroku, w którym to Sąd Rejonowy oddalił żądanie B. R. dotyczące jednorazowego dodatku do wynagrodzenia opartego o reguły opisanej wyżej ustawy z dnia 22.10.2010r.

W swoim wyroku z dnia 22 września 2014r. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, z których to wynikało, iż powódce nie przysługuje prawo podmiotowe domagania się podwyższonego wynagrodzenia na podstawie przepisu art.2 ustawy z dnia 22 października 2010r. jeżeli pracodawca nie podjął indywidualnej decyzji o kwocie podwyżki poszczególnemu pracownikowi. Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Rejonowego oparty o treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011r. wydany w sprawie I PK 219/10. Jednocześnie Sąd Okręgowy wyraził pogląd, że pracodawca wobec nie osiągnięcia porozumienia z przedstawicielami związków zawodowych mógł decyzją z dnia 25 listopada 2013r. ustalić wysokość i zasady wypłaty wynagrodzeń stanowiących 40% kwoty wzrostu zobowiązań NFZ wobec SPZOZ w G. z roku 2012 do roku 2011. Nie oznacza to jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, że jest to równoznaczne z tym, że kierownik zakładu opieki zdrowotnej mógł odwlekać realizację powyższego obowiązku w nieskończoność bez konsekwencji związanych z opóźnieniem. Ostatecznie wysokość zrealizowanych świadczeń zafakturowanych przez pozwanego i przyjętych do zapłaty przez NFZ znana była na dzień 1 stycznia 2013r. Ostatnim zatem dniem do którego pracodawca winien był wypłacić należną podwyżkę był dzień 31 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy wskazał nadto, iż zwlekanie z realizacją zapisów ustawowych mimo zagwarantowanych an ten cel środków jest wykorzystywaniem pozycji silniejszego w stosunku do pracownika. W związku zatem z tym, że realizacja zobowiązań wobec NFZ za 2012 rok zakończyła się 31 grudnia 2012r., od dnia 1 stycznia 2013r. pracodawca pozostawał w opóźnieniu w wypłacie należnych kwot i stosownie do art.481§1 kc obowiązany jest do zapłaty ustawowych odsetek od 1 stycznia 2013r. do dnia wypłaty poszczególnych rat. Oczywiście nadto dla Sadu Okręgowego pozostawało, że pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Przejmując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż pozwana spółka pozostawał w zwole wobec wszystkich powódek jako, że każda z rat składająca się na dodatek do wynagrodzenia o jakim mowa w art.2 ustawy z dnia 22 października 2010r., wypłacona pozostała po 1 stycznia 2013r. Co do zasady zatem żądania pozwów skierowane przeciwko pozwanej są uzasadnione. Odmienne jednak niż powódki Sad ocenił zasadność

żądania w zakresie odsetek. Otóż, zgodnie z art. 482kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

Wszystkie powódki domagają się odsetek a zatem dopiero od daty wytoczenia o nie powództwa mogą być zasądzone odsetki wobec czego w tym zakresie powództw należało oddalić zasądzając należne kwoty od dnia złożenia powództw.

Odnosząc się z kolei do zarzutu postawionego przez pozwaną w pozwie a mianowicie zarzutu dotyczącego kwestii liczenia należności od wypłaconych powódkom kwot netto wypada stwierdzić, iż zarzut ten jest chybiony. Powódki w istocie bowiem otrzymały od pozwanej kwoty poszczególnych rat dodatku w wysokości netto a to z tego powodu, iż pozwana jako płatnik winna była – działając w imieniu swoich pracowników - odprowadzić od tych kwot wszystkie należności publiczno – prawne. Nie zmienia to jednak faktu, iż należności jakie przysługiwały powódkom przysługiwały im w kwotach brutto. Kwestia rozliczeń z ZUS-em czy Urzędem Skarbowym pozostaje tu wyłącznie kwestią techniczną.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu o jakiej mowa w art. 98§1 kpc oraz w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) a także po myśli reguł zawartych w ustawie z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.